

градини, сега сж започнали да растат тръни и буренаци. . . Пустошъ и незнайни гробища.

Градътъ е мъртавъ и той става още по-тжженъ и отъ чернитъ облѣкла на карловки, върху тѣлата на които и по-рано мжно можеше да се види нѣкой цвѣтенъ парцалъ. Тѣхнитъ бѣли-червени лица и умни очи сж посърнали. Тѣхния приятенъ и милъ говоръ сега е непрекъснато ридание и надгробно оплакване. Всѣка къща е дала данъта -- жертва предъ олтаря на родината. При Костурно и Орманлъж, при Добро-поле и Черна, изгаснаха карловци!

Само едно не мога да разбера, какъ сж установени връзките между това изтерзано и измъчено население, чийто синове и бащи сж паднали по бранитъ поля, най-вече отъ английския куршумъ и пленицитъ англичани. Тѣ се не гледатъ като врагове. Между тѣхъ не живѣятъ кошмаритъ на националната умраза. Дали карловци сж се примирили, или пъкъ народния духъ, охраненъ въ евангелскитъ истини и принципи, носи заложби въ душата си, които не съществуватъ въ душитъ на другитъ народи? Нашитъ пленници попаднали въ френски ржце, въ гръцки или сръбски, сж подложени на жестоки обноси и обиди. Съ тѣхъ продължаватъ да се носятъ все като опасни врагове. . . врагове, които сж защищавали земята си отъ чуждото нашествие. . .

Група англичани непридружавани отъ никакъвъ часовой, ходятъ изъ пазаря и търсятъ да си купятъ нѣщо за храна. Като видѣха червения ми кръстъ, тѣ низко се поклониха, а на подпоручикътъ отдадоха почитъ.

— Добре ли се чувствувате въ лагера? Обслужватъ ли ви добре? — запитахъ изправения близко до менъ слабъ и изрусялъ подофицеръ.

— Да, ние сме много добре. Българитъ сж толкова мили. Ние почти не чувствуваме пленническия животъ. . . Каквото се намира за българитъ, има и за насъ. Милъ народъ, а много страдашъ. . .

— А защо напустнахте Албионъ за да се биете съ него? — неволно попитахъ англичанина и видѣхъ какъ неговото лице стана червено, като божуръ.